

ÇANAKKALE'Yİ ANLAMAK

Yıl 1915... Hasret, hüzn, zulüm şaha kalkmış; deniz, toprak, gökyüzü coşmuş. Mehmedim cephede, ardında sessiz bir çığlık... İnadına vatan, inadına iman, inadına direniş...

Çanakkale... Yıllar geçse de hafızalardan silinmeyecek tarih, kahramanlık, zafer. Bir ruhtur Çanakkale. Anadan, eşten, evlattan vazgeçip vatan diye can verenlerin, “Ya istiklal ya ölüm” diyenlerin ruhudur.

Kurda kuşa yem etmemektir, Çanakkale ruhu. Çanakkale'yi Çanakkale yapan o ruh, yüzlerce kiloluk mermiyi tek başına kaldırmaktır. Koca Seyit'tir, Nene Hatun'dur, Kara Fatma'dır.

Çanakkale'deki ruh duadır, vatandır, bayraktır, can veriştir. Bu rezil istilaya boyun eğmemektir. Mehmedin göğsündeki kat kat imandır. Çanakkale ruhu, uğruna güneşlerin battığı hilaldir, peygamberin kucak açtığı şehittir, birliktir, dirliktir, zulme boyun eğmemektir.

Çanakkale ruhu aşktır; Allah aşkı, vatan aşkı, bayrak aşkı...

Çanakkale tarihtir, gömülse de içine sığmayan, kelimelerin yetersiz kaldığı... İmanın vatan sevgisi ile birleşip güçlendiği er meydanıdır. Elleri kınalı yiğitlerin gösterdiği cesarettir, namustur, şereftir.

Laz'dır, Çerkez'dir, Kürt'tür, Arnavut'tur ve koşmaktır omuz omuza. Tarihe damga vurmaktır ki bu ruh, tüm dünyayı Türk milletine hayran bırakmıştır.

Ruh Çanakkale'dir, tarih Çanakkale'dir, destan Çanakkale'dir, iman Çanakkale'dir, insanlık Çanakkale'dir.

Ve tarih yazan değil, tarihi tarih yapan bir neslin torunu olmak, millet olma bilincini miras almak, insan olmak, insanlık dersi vermek...

Ey insanlık! Sorarım sana nedir bu kavga? Nedendir? Bir avuç toprak için mi yoksa bir gün o toprağın altına gireceğini düşünemediğinden mi?

Mustafa ÖZCANLI

7/B

Kozan İsmet İnönü Ortaokulu/ ADANA